

Калоян Гигилев

В тъмните доби на нощта

– Разкажи ми за съня си – каза някой, някъде по никое време.

– Не знам, дали искам – избоботи друг глас – Може да събудим останалите?

– Хайде, опитай – подкани го първият – няма какво да губиш, пък и те къртят дълбоко.

– Аз мисля, че всеки път губя като отворя очи... губя от душата си...

– Нали не си мислиш за Вечният сън – недоверчиво попита първият.

– Напротив... бленувам го и го желая от сърце! – нетърпеливо отговори другият.

– Хм, ще ми разкажеш ли?

– Добре, ще го направя... В съня си съм пратеник и то какъв – ухили се той – от кралската свита! Обикновено разнасям съобщенията с кон, защото е по-бързо, но сега неизвестно защо ходя пеш...

– Как така обикновено, и с кон?! Нали не разполагаш с такъв!

– Правилно, но някак си имам усещането, че винаги така е било.

– И, по-нататък...

– Този път – продължи другият – нося важно съобщение и то надалеч, макар и да се уповавам само на краката си.

Минавам през равнини и долини, пресичам реки и гори и, когато остава последният етап от пътуването ми, достигам на един хълм, на който се издига тъмна крепост с висока кула от едната страна. Приближавам се все повече и повече до нея и ме обзема лошо предчувствие и онази дълбока болка в гърдите, от която се будя всяка нощ.

– А защо се приближаваш до тази крепост?

– Ти ми кажи! – поотпусна се за малко той – Сякаш тайнствена и злокобна сила ме подчинява на волята си. Нозете ми не ме слушат и с всяка измината крачка пътят до мрачният масив се скъсява... Ето ме вече изправен пред крепостният ров и навсякъде е тъмно като в рог. Сякаш мракът прокрадва невидимите си лапи към мен, за да ме сграбчи в смъртоносната си прегръдка.

В небето има черни облаци, но лунните лъчи намират начин да си проправят път към мене, за да ме залееят с неземната си светлина. Тогава се сещам за посланието, което нося в пояса си. Изваждам го бавно и разчупвам кралският печат, разпадащ се на малки частички, в които се оглежда луната. Разтварям свитъка и очите ми трескаво започват да шарят по буквите. А там... – той поспря за малко – там, съдбата ми е предречена.

Изведнъж чувам пляска на криле и вдигам глава нагоре. От кулата високо в небето се задава огромен прилеп издаващ хищни крясъци. Знам, че е изпратен за мен... Пратеник за пратеник!

Той млькна и зарови лицето си в шепа... Май плачеше...

– Риктус, – наруши тишината първият удряйки опашката си о каменният под – сънят ти беше ли цветен?

– Ами... – отвърна другият колебливо, чийто рога се провираха измежду решетките на вратата – мисля, че да, защото си спомням червените пламъчета в очите му.

– Виж ти, – рече лъвът протягайки мързеливо криле в отсрещната килия – те и моите имаха червен оттенък.

– Не, Ливрис, твоите са зелени.

– А, ти откъде разбра в тъмното? – изгъркори лъвът.

– Ами, нали светят! – изхили му се демонът насреща.

– Оу, аз пък си мислех, че само твоите светят.

– А, това не е нищо – отвърна Риктус почиствайки зъбите си с нокът – Трябва да видиш Драконис с какъв пламък вижда в нощта.

И двамата се разсмяха в единно гъргорене.

– Хей, вие там, – прекъсна ги грохот от далечният край на коридора – Някои се опитваме да спим, триста дръгливи кончета! Пазете се да не срещнете моят гняв!

– Ти пък от какво се оплакваш, Драконис? – подхвърли демонът – живееш в просторна зала десет пъти по-голяма от нашите и те хранят с количество колкото за отряд гвардейци!

– Не се закачай, Риктус – прогърмя гласът на дракона от дъното – утре ще ти напомня за размерите си и тези на „жилището“ ми. Много повече предпочитам обширната пещера, в която се родих. Там поне не бе така влажно!

– Нещо против водата ли дочух? – протегна пипалата си някаква твар през решетките на съседната килия-басейн.

– Какво ти е на тебе, Погнотиум – рече дракона примлясвайки – Пуснат те в кралското езеро, обърнеш някоя и друга лодка по прищявка на Господарката и после си шляпаш на свобода, докато не те извикат.

– А ти да си се срещал някога с добре обучените кралски акули?! – изгъркори големият октопод в съседство, разплисквайки вода наоколо.

– Е, поне не са като разните ми юнаци, на които е обещана награда за главата ти в размер на половината царство и единствената кралска дъщеря. Аз ако бях на тяхно място щях да взема само имота, тукашните принцеси не си заслужават. А, да знаете отвъд Южните планини

какви...

– Драконис, пак се отплесваш за жените човешки!

– Ами какво да направя като са ми слабост! – срамежливо отвърна дракона – в крайна сметка всички после отиват на едно място, особено ония слабоумни, мускулести юначаги. Да горят в пъклото, дано!

– За там сме ние, друже – рече мъдро октопода – те отиват на ДРУГОТО място.

– Ами – отвърна пренебрежително змеят – през целият им живот ги лъжат с „Царството Небесно“, а когато срещнат смъртта лице в лице, срещат и горчивата истина.

– А, ти откъде си сигурен хората къде отиват, след като завършат земният си път? – намеси се един стар грифон от съседното помещение.

– Логрот, това ти ли си!? – примигна дракона – Защо не спиш?

– Поради същата причина, която разбуди и теб... Ония двамата там! – той кресна неодобрително в посока към килията на демона.

– Хей, я заспивайте всички!!! – изрева двуглавият цербер – пазачът на коридора – Утре ще ви разбужда щом слънцето се покаже...

– ...,за да навестите придворните на крал Леорик.“ – довърши змеят имитирайки гласа на пазача – Дано поне овчарите изведат стадата си без много кучета!

– Да не те е страх от тия четириноги бе, приятел? – изграка подигравателно полуорелът.

– Ако не бяха тия решетки щях да ти покажа! – раздразнено отвърна Драконис, бълвайки огнено кълбо през стоманените пръти.

– Не се гневи, по-голям побратиме! – подхвърли Ливрис – Забрави ли за магичната му мощ?

– Магична мощ! – изломоти дракона – Като я има, защо не се освободи?!

– Ако можех – рече грифона присмехулно – мислиш ли, че щях още да ви слушам дрънканиците! Не мога да се меря със силата на Господарката.

– Поне можеш да направиш заклинание за сън – изрева Драконис.

В тъмната доба на нощта, крепостта се разтърси от вълна нечовешки крясъци и смях идващ от подземията.

– Риктус!

– Кажй! – надигна се демонът от кожената си постеля и погледна по посока на лъва.

– Ти, винаги ли си бил крилат демон?

– Не знам, Ливрис, вече в нищо не съм сигурен.

Отвън се чу прокобен вой, напомнящ на всички твари и благородни същества, че луната вече изгрява в нощта.

– Пфу, – прокълнтя нечий глас – вълци! Тия пък са събрата на кучетата.

– Драконис!!! – изреваха в хор останалите.

04.08.2000

КРАЙ

© 2000 Калоян Гигилев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/497>]